

Aprecieri pentru *Secretele Coranului*

Cel care decide să ignore mesajul central al acestei cărți o face pe propria răspundere. S-au găsit unii să spună „Ferice de cei ignoranți”. Ei bine, se înșală. Ignoranța te poate costa scump. Iar constatarea aceasta se aplică și în ceea ce privește islamul.

Ori de câte ori se discută despre islam, sunt două opțiuni: (1) spui adevărul și îi superi pe unii oameni sau (2) îndulcești faptele și te bucuri de popularitate. Don Richardson a ales prima variantă. Este un proclamat al adevărului, ceea ce nu îl face deloc popular, ci îl face onest din punct de vedere istoric, privitor la această chestiune. Un singur lucru mai am de adăugat despre cartea lui Don: citiți-o.

Dr. Jim Garlow

autorul cărții *A Christian Response to Islam*

Secretele Coranului, scrisă de unul dintre cei mai de seamă oameni de stat și misionari din zilele noastre, este o carte de actualitate, pe gustul tuturor celor care iubesc adevărul. Același Isus care „trebuia să treacă prin Samaria” (Ioan 4:4) S-a abătut din cale pentru a-i sluji unei femei (iubire), după care, atunci când ea L-a îndrumat cu aplomb către locul lor de închinare, i-a spus: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți” (v. 22) (adevăr). Cartea aceasta le va descoperi creștinilor și liderilor de pretutindeni adevărul despre religia islamică și va evidenția nevoia imperioasă de a răspândi Evanghelia printre musulmani.

Waleed Nassar

Președinte al Great Commission Ministry International

www.gcminternational.org

E drept că un obstacol major în calea evanghelizării oamenilor nemântuiți din întreaga lume de azi este puterea spirituală din spatele islamului, numită Allah. Primul pas spre înlănțuirea acestei „ființe puternice” este să înțelegem ce se ascunde dedesubt. Nu știu un alt punct de pornire mai bun decât impresionanta carte *Secretele Coranului*.

C. Peter Wagner

rector al Wagner Leadership Institute

SECRETELE
CORANULUI

SECRETELE CORANULUI

O analiză critică a cărții sfinte a islamului

Traducere de Raluca Mirăuță

Don Richardson

Casa Cărtii, Oradea
2014

Copyright © 2003 Don Richardson

Ediția originală a fost publicată în limba engleză, cu titlul *Secrets of the Koran*, de Regal Books, a Division of Gospel Light Publications, Inc., Ventura, CA 93006, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Secretele Coranului, de Don Richardson

Copyright © 2014 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Richardson, Don

Secretele Coranului / Don Richardson ; trad.: Raluca Mirăuță. -

Oradea : Casa Cărții, 2014

Bibliogr.

Index

ISBN 978-606-732-008-4

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

297.18

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Claudia Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Fidelia Stroie

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
Prefață	13
Introducere	15
1. O carte a păcii?	23
2. Lupul la stână	32
3. Versete violente, fapte violente	53
4. O cercetare critică asupra Coranului	64
5. Poligamia și profetul islamului	73
6. Cum încearcă musulmanii să apere Coranul	87
7. Încercările ne-musulmanilor de a apăra Coranul	116
8. Morala Vechiului Testament și Coranul	132
9. Morala Noului Testament și Coranul	135
10. Doctrina supremației – moștenirea unui profet militant	150
11. Planul islamului de dominare a întregii lumi	160
12. Infiltrarea islamului în cultura occidentală	177
13. O urgie cu lăcuste abătută asupra secolului al XXI-lea?	189
14. Europa: un continent pe cale să comită genocid asupra propriilor locuitori	194
15. Louis Farrakhan, islamul și sclavia	199
16. Recenzia cărții <i>Militant Islam Reaches America</i>	213
17. Ce ar trebui să facem?	222
Epilog: Radiografierea secretelor	236
Apendice A: Străvechea controversă a creștinismului: exclusivism vs inclusivism	239
Apendice B: Cele 109 versete războinice din Coran	254
Bibliografie	256
Index	257

Cuvânt-înainte

La 11 septembrie 2001 lumea noastră s-a schimbat radical. Pe tărâmul spiritual, o forță demonică și-a declarat încă o dată existența, scopul și hotărârea nestrămutată. De cealaltă parte, pe tărâmul fizic, lumea liberă s-a văzut pusă în fața unei noi provocări ce îi periclita însăși existența. Acest dușman așa-zis „fără chip” nu este o filosofie precum comunismul, ci dispune de o ideologie teologică de temut, care s-a infiltrat, într-o mai mare sau mai mică măsură, în inimile a 1,2 miliarde de oameni de pe tot cuprinsul pământului.

Pe scena politică se fac în permanență compromisuri – sistemul e de așa natură. Adevărul poate deveni o chestiune relativă, în funcție de cine are de profitat de pe urma sa. De exemplu, după 11 septembrie, unii politicieni și jurnaliști de știri au declarat că islamul este o religie pașnică și că grupări precum al-Qaeda se încadrează într-o categorie aparte, fanatică, ce nu reprezintă adevăratul islam. Puțini dintre ascultători se întreabă care este temeiul unor asemenea afirmații. Oare politicienii și reporterii se bazează pe propria lor experiență legată de învățăturile și tradițiile lui Mahomed, cel mai sfânt dintre profeții islamului? Sau pe învățăturile celei mai sfinte scrieri a islamului, Coranul? Sau pe istoria de 1 400 de ani a islamului?

În Statele Unite, sistemul judiciar se bazează pe fapte concrete, iar nu pe vorbele de clacă, emoțiile, sentimentele sau părerile rostite într-o doară. Cu alte cuvinte, noi – jurați ai curții de justiție a opiniei publice – nu ne putem baza verdictul cu privire la intențiile unei religii cu care nu suntem familiarizați pe opiniile analiștilor politici ai vremii. Trebuie să avem acces la fapte concrete, deoarece viața a milioane de oameni depinde de verdictul pe care-l vom pronunța.

Dacă islamul este o religie pașnică, atunci de ce Mahomed a luat parte la 47 de bătălii? De ce, în fiecare campanie militară purtată de-a lungul istoriei, armatele musulmane au măcelărit bărbați, femei și copii care nu-și plecau genunchii în fața autorității islamului? Domnia terorii instaurată de oameni precum Saddam,

Khomeini, Gaddafi, Idi Amin și mulți alți dictatori musulmani constituie un exemplu contemporan al aceleiași realități. Dacă islamul este pașnic, atunci de ce Coranul cuprinde atât de multe versete ce fac aluzie la uciderea necredincioșilor și a celor ce se împotrivesc islamului? Dacă islamul este pașnic, de ce nu există nici măcar o singură țară islamică dispusă să acorde libertate religioasă și de exprimare? Nici măcar una! Dacă islamul este pașnic, atunci cine instigă la asemenea violență îngrozitoare sutele de grupări musulmane din toată lumea, careucid oameni nevinovați în numele lui Allah?

Adevărul de netăgăduit răzbate din cronică faptelei lui Mahomed, precum și din cerințele pe care zeul islamului le impune adepților săi – așa cum sunt acestea consemnate în Coran. Merită să cercetăm mai îndeaproape islamul, așa cum a fost el proclamat de Mahomed în secolul al VII-lea, deoarece această versiune este mai violentă și mai încrâncenată decât ar fi înclinați să creadă mulți dintre noi.

Despotismul islamic din secolul al VII-lea a continuat până la căderea Imperiului Otoman, după care a rămas, pentru o vreme, într-o stare de relativă latență. Însă după proclamarea statului Israel, în anul 1948, islamul lui Mahomed, acela al secolului al VII-lea, a intrat iarăși pe o pantă ascendentă. Ne-a dovedit de ce este în stare și și-a dezvăluit adevărata natură prin revoluția ayatollahului Khomeini, în 1978, în Iran. Iar de atunci înainte, oameni ca Gaddafi și Osama bin Laden au scuturat praful așternut pe sabia unei religii eficace, capabile să invadeze lumea. Iată islamul adevărat, aflat acum în plină ascensiune! Întrebarea este: cum ne raportăm noi la el?

Trebuie să cunoaștem adevărul, chiar dacă acesta s-ar putea dovedi ofensator. Este singura soluție de care dispunem, pentru a ne consolida libertatea și pacea. Iar dacă, analizând adevărul cu privire la islam, declanșăm mânia și mai multor musulmani, ce poziție decidem să adoptăm? Recurgem la compromis și facem un pas înapoi,

îndepărtându-ne de adevăr pentru a nu jigni, sau continuăm ceea ce am început? După părerea mea, trebuie să continuăm, pentru că minciuna este chiar mai primejdioasă. Vă oprîți copilul să bea dintr-o sticlă cu otravă, chiar dacă procedând astfel îi lezați sentimentele? Evident că da! Atunci de ce să nu ne simțim liberi să cercetăm istoria islamului, învățăturile Coranului și viața lui Mahomed, pentru a ne da seama dacă religia aceasta este precum declară politicienii și jurnaliștii sau dacă, dimpotrivă, tinde mai degrabă spre practicile lui bin Laden. Dacă versiunea lui bin Laden reprezintă adevăratul islam și dacă acesta ia amploare pe zi ce trece, consider că poporul american și lumea occidentală au dreptul să știe ce le rezervă viitorul și cum să se raporteze la el.

Adevărata piatră de încercare este cum să rostim acest adevăr cu dragoste. Scopul nostru este să fim nu destructivi, ci instructivi. Trebuie nu să țipăm la întuneric și la oamenii ținuți captivi în lanțurile sale, ci să deschidem o ușă pentru a permite luminii să intre. Tocmai acest lucru îl face Don Richardson, în cartea sa *Secretele Coranului*. Mă rog ca Dumnezeu să ridice și alte voci precum cea a lui Don, care să reușească să proclame adevărul în dragoste. Trebuie să cunoaștem adevărul. Adevărul este singura noastră cale către libertate. Milioane de musulmani de pe tot cuprinsul pământului tânjesc după libertate și nu pot fi eliberați decât dacă tot mai multe voci rostesc deslușit adevărul și dau în vileag natura unei religii care, vreme de secole, și-a ținut adeptii în frică și robie.

Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi (Ioan 8:32).

Un slujitor al lui Isus Cristos și fost radical musulman šiit,
Reza F. Safa

Prefață

Fiecare citat din Coran menționat în această carte a fost verificat în opt versiuni ale traducerilor în limba engleză, ca nu cumva eroarea vreunuia dintre traducători să mă determine să interpretez greșit intenția lui Mahomed. Citatele directe din Coran sunt marcate cu caractere **aldine**, iar cele din Sfânta Scriptură, cu caractere *italice*, astfel că le veți putea deosebi cu ușurință. Am ales să folosesc ca text principal traducerea în limba engleză a Coranului realizată de N.J. Dawood, însă, după cum veți remarca, citez uneori și din alte traduceri.

Diferitele traduceri ale Coranului se deosebesc întrucâtva în ceea ce privește *numele* capitolelor și *numerotarea* versetelor. În consecință, este recomandabil să ne îndreptăm atenția mai degrabă asupra *numărului* unui capitol decât asupra numelui său, atribuit aparent aleatoriu. Numerotarea versetelor diferă de la o traducere la alta, cifrele variind cu unu-trei puncte. Dacă numărul alocat aici unui anume verset nu corespunde cu textul Coranului, căutați puțin înainte sau după și îl veți găsi, cu siguranță.

Pentru a pătrunde pe deplin sensul original ar textului coranic, pe alocuri am atașat câteva clarificări, între paranteze. Informația adăugată nu schimbă înțelesul sau intenția Coranului, ci mai degrabă aduce un plus de clarificare și contextualizare. Cum informațiile suplimentare sunt așezate între paranteze și nu sunt scrise cu caractere îngroșate, cititorul poate distinge cu ușurință textul Coranului de notele autorului.

Șapte versiuni ale Coranului, studiate pentru critica de față, identificate după numele traducătorilor:

Maulana Muhammad Ali, Columbus, OH, Lahore, Inc., USA, 1998; M.M. Ali adaugă o serie de comentarii, numerotate de la 1 la 2 822.

Ahmed Ali, Princeton, NJ, Princeton University Press, 2001.

Muhammad Zafulla Khan, New York, Olive Branch Press, 1997.

N.J. Dawood, New York, Penguin Putnam, 1999.

M.H. Shakir, Elmhurst, NY, Tahrike Tarsile Qur'ab, Inc., 2001.

J.M. Rodwell, New York, Random House, 1993.

A.J. Arberry, New York, Simon and Schuster, 1996.

Introducere

De la *Copilul păcii* la Coran

Aceia dintre dumneavoastră care sunteți familiarizați cu lucrările mele anterioare – *Copilul păcii*, *Lords of the Earth* și *Veșnicia din inimile lor* – vă veți aminti, poate, că îmi place să descopăr și să documentez o trăsătură absolut fascinantă a diverselor civilizații. Eu o numesc „analogia răscumpărătoare”. Pe când lucram ca cercetători lingviști, vindecători și educatori în triburile din Irianul de Vest, Indonezia¹, aflate, evolutiv, în epoca pietrei, soția mea Carol și cu mine am dat de obiceiuri native, legende și tradiții care corespund, bunăoară, anumitor relatări biblice despre viața și învățăturile lui Isus. Un avocat înzestrat cu o oarecare sensibilitate și finețe ar putea folosi aceste elemente culturale fortuite ca *punși* spre a convinge minoritățile amenințate cu dispariția să renunțe la chestiuni precum războiul tribal, vânătoria de capete și canibalismul, înainte ca poliția națională, dotată cu mitraliere AK-47, să aleagă ea în locul lor, însă cu repercursiuni *extrem* de traumatizante.

În căutarea unor analogii răscumpărătoare

În cartea *Copilul păcii*, istorisesc cum Carol și cu mine ne-am împrietenit cu un trib de canibali vânători de capete, numit sawi. I-am găsit într-o zonă îndepărtată, într-una dintre mlaștinile întinse ale Irianului de Vest. Am trăit în mijlocul lor și le-am învățat limba. Malaria și alte boli tropicale făceau ravagii în tribul sawi. Însă, chiar mai tragic era faptul că își decimau propria populație purtând războaie aproape fără oprire atât între ei, cât și cu alte triburi.

Ca alternativă la această violență ce ducea, practic, la un adevărat genocid, i-am îndemnat pe sawi să descopere pacea cu Dumnezeu și cu cei din jur, prin credința în mesajul creștin.

Ne-am izbit de o piedică greu de depășit.

Atunci când le-am povestit membrilor tribului că Iuda, unul dintre ucenicii lui Isus, L-a trădat *cu un sărut*, ei l-au ridicat în slăvi pe Iuda, declarându-l eroul întâmplării! Ba chiar i-au acordat titlul de *taray duan* (maestru al trădării)! Unul dintre sawi mi-a spus: „Niciodată înainte nu ne-am gândit ca, la momentul adevărului, *să le sărutăm* pe victimele trădării noastre. Iuda ăsta ne-a luat-o înainte. Uite, unui om ca el oricare dintre noi ar fi mândru să i-o dea pe fica sa de soție!”

Mi-a pierit orice urmă de curaj și optimism. În clipa aceea mi-am dat seama că, în cultura sawi, trădarea era un fel de „sport național”. Ce-aș fi putut oare să le spun ca să-i conving că Isus nu a fost un neghiob înșelat și transformat în victimă de o mână de maestru? Cum să le demonstrez că eroul era El, iar nu Iuda?

De ceva vreme, între două sate sawi învecinate se purta un război crâncen. În nenumărate rânduri îi îndemnasem să se împace, însă nu am observat niciun progres în această direcție până când Kaiyo, un tată ce locuia într-unul dintre satele combatante, a decis să dea curs rugămintii mele.

Pentru a încheia pacea, Kaiyo a făcut un sacrificiu pe care eu, ca tată, nu m-aș vedea nicidecum în stare să îl fac. L-a dat pe fiul său, Biakadon – *singurul* său copil – unuia dintre dușmanii săi, pe nume Mahor. Profund mișcat de gestul acesta, Mahor l-a strâns la piept pe micul Biakadon, acceptându-l ca „copil al păcii”. Ulterior, i-a chemat pe toți locuitorii satului dușman lui Kaiyo – bărbați, femei și copii – să-și pună mâinile asupra micului Biakadon, angajându-se prin aceasta să nu mai comită niciun act de violență împotriva satului lui Kaiyo, atâta vreme cât acest copil al păcii rămânea în viață, în casa lui Mahor. Am tresărit, uimit peste măsură, când am înțeles dintr-odată că Dumnezeu așezase, cu multă vreme în urmă, în cultura poporului sawi, o analogie a purtării Sale de grijă față de omenire și a răscum-părării oferite prin jertfirea Fiului Său, Isus Cristos.

Am început, deci, să-L proclam pe Isus ca *Tarop Tim Kodon* („supremul copil al păcii”), dăruit de *Navo Kodon* („Tatăl suprem, Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor”).

Pentru sawi, analogia aceasta s-a dovedit a fi mai mult decât o știre senzațională. Ea le-a cuprins cu totul inimile. „Dacă ne-ai fi spus de la bun început că victima lui Iuda era un copil al păcii, m-au asigurat ei, nu l-am mai fi aclamat pe Iuda. O nedreptate făcută unui copil al păcii este cea mai odioasă crimă posibilă”. Pătruși de credință, au început *să-și pună mâinile* asupra lui Isus, făgăduind prin aceasta supunere față de Dumnezeu, cel mai mareț dintre toți cei care au dăruit vreodată un copil al păcii. Vânătoarea de capete a luat sfârșit. În fiecare sat au apărut biserici. Tribul sawi a învățat să soluționeze neînțelegerile prin discuții, iar nu prin conflict deschis.

În prezent, oamenii aceștia sunt mai sănătoși și mai fericiți, iar numărul lor este în continuă creștere.

Locuri de scăpare

Un alt trib, yali – subiectul celei de-a doua cărți ale mele, *Lords of the Earth* –, avea locuri de scăpare. Pentru ei, Isus a devenit *osowa ovelum* („locul de scăpare desăvârșit”). În *Veșnicia din inimile lor* am consemnat încă 25 de analogii răscumpărătoare de pe tot mapamondul. Nu toate sunt desprinse din culturi animiste precum sawi și yali. De exemplu, în manuscrisele pictografice din China, vechi de 4 000 de ani, imaginea unui miel desenată deasupra pronumelui pentru persoana I singular are sensul de „neprihănit”. Pictograma se citește de fapt: „Eu sub miel – neprihănit!”. Ea funcționează ca un fel de busolă culturală ce direcționează poporul chinez către Isus, mielul de Paști ce are puterea de a conferi neprihănire!

Copacul cu susul în jos

Chiar și în zilele noastre, descopăr pretutindeni noi exemple de felul celor de mai sus. Un text străvechi din *Vedele* indiene descrie un copac așezat *cu susul în jos*, nu pentru că ar fi fost dezrădăcinat, ci pentru că rădăcinile îi sunt înfipte în ceruri, iar ramurile sale se răspândesc, acoperind pământul, și rodesc fructe pentru omenire. Trunchiul

acestui copac cu susul în jos a fost *spintecat*, iar seva ce se scurge din el precum sângele este folosită spre vindecarea neamului omenesc.

Islamul – marea excepție

Spre finalul popasului nostru de 15 ani printre sawi, emigranții musulmani originari din insulele mai dens populate ale Indoneziei au început să aducă religia islamică triburilor din Irianul de Vest. În zilele noastre, islamul numără aproape 175 milioane de adepți în Indonezia².

Treptat, preocuparea mea pentru studiul culturilor animiste a lăsat loc celei pentru studiul islamului. Între timp, am călătorit și în alte țări musulmane: Malaysia, Emiratele Arabe Unite și Arabia Saudită. De asemenea, am întâlnit musulmani aproape pretutindeni pe unde am trecut. După care, a fost un 11 septembrie 2001. Tot vizionând reportaje și citind articole despre atacurile teroriste islamice asupra World Trade Center și a Pentagonului, am înțeles limpede care trebuie să fie următoarea misiune a vieții mele. Am fost nevoit să-mi croiesc drum – investigând pas cu pas – către înseși rădăcinile islamului, începând cu întemeietorul său și cu temelia sa, Coranul.

Reușisem să descopăr analogii răscumpărătoare în India, în China și printre triburile de sălbatici din Irianul de Vest, dar voi reuși oare să găsesc astfel de paralele în Coran sau în alte scrieri sfinte ale islamului? Oare era realist să sper că, după cum o analogie răscumpărătoare din cultura sawi ajutase populația să abandoneze războiul tribal, tot astfel, o analogie răscumpărătoare din Coran, identificată și definită cu mare atenție, ar putea să-i ajute pe musulmanii radicali să abandoneze terorismul?

Înainte de 11 septembrie reușisem deja să acumulez cunoștințe destul de vaste despre lumea musulmană. Acum însă, trebuia să analizez *în detaliu* sursele literare proprii islamului. Am citit mai multe traduceri ale Coranului. În același timp, m-am cufundat în studiul atent al celui alt corpus de scrieri sfinte ale islamului, numite hadith-uri și am citit un raft întreg de cărți pentru a căpăta o imagine de ansamblu asupra constatărilor altor cercetători de dinainte de mine.

Am fost șocat de cele descoperite.

Am aflat că islamul este unic printre religiile necreștine. Se remarcă drept singurul sistem de credințe care, prin chiar felul cum este construit, *dejaocă planurile* celui care ar încerca să facă uz de metoda analogiei răscumpărătoare. Iată ce se întâmplă mai exact: cu toate că Mahomed susține că Noul și Vechiul Testament sunt de la Dumnezeu, descoperim că, acum 1 400 de ani, „profetul” islamului a *redefinit* în mod drastic doctrinele fundamentale, inclusiv conceptul de Dumnezeu. De exemplu,

- Dumnezeu iudeo-creștinismului *Își ține* promisiunile. Dumnezeu islamului, dimpotrivă, abrogă (anulează) relativ deseori promisiunile făcute cu ceva vreme înainte. Ba chiar se întâmplă să-și contrazică propriile porunci, astfel că toate afirmațiile sale rămân sub semnul întrebării.
- Creștinul vorbește despre Isus – Cel care, prin moartea Sa, a făcut ispășire pentru păcatul lumii, oferindu-ne răscumpărarea. De altă parte, învățăturile islamului declară că Isus *nu* a murit, nici nu a înviat din morți. Doctrina despre un Dumnezeu care cere ispășire ca temei legal pentru iertarea de păcate a celor vinovați este nu doar prost înțeleasă, ci de-a dreptul negată!
- Scrierile musulmane îi acuză pe creștini că se închină la trei dumnezei și că învață că Dumnezeu a avut raporturi intime cu Maria – astfel fiind zămislit Isus.
- Textele islamice redefinesc cerul – așa cum este el înțeles în iudeo-creștinism – într-o manieră surprinzătoare și scanda-loasă, după cum voi explica ulterior.
- Porunca nou-testamentară a lui Isus de „*a da cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu*” (Matei 22:21) aprobă separarea religiei de forma civilă de guvernământ. Islamul, dimpotrivă, aduce laolaltă religia și statul, unindu-le prin lanțuri de fier.

Pe măsură ce mă adânceam mai mult în Coran, înțelegeam tot mai limpede că metoda analogiei răscumpărătoare nu are cum să funcționeze și în privința islamului. În consecință, m-am văzut

nevoit să privesc religia aceasta – pe întemeietorul și învățăturile ei – printr-o altă prismă, una antitetică analogiilor răscumpărătoare.

Am cântărit cu cea mai mare grijă întreaga paletă de posibilități, de la generalizarea neofensatoare, corectă din punct de vedere politic, până la combaterea dură, făcând uz de toate resursele disponibile. Cu sentimentul că sunt pus, întrucâtva, în pielea unui avocat ce chestionează un martor necooperant, am optat să abordez studiul acesta prin întrebări țintite. Metoda mea ar putea fi numită, deopotrivă, jurnalism de investigație, combinat cu o serie de comentarii entuziaste, bazate pe fapte reale. Am căutat adevărul despre Coran și Mahomed, făcând recurs, în principal, la ceea ce musulmanii consideră a fi izvorul lor cel mai de încredere – Coranul însuși. În această carte aduc înaintea dumneavoastră ceea ce eu unul consider a fi o pledoarie necesară, menită a ne deschide ochii. Dumneavoastră, cititorii – creștini, musulmani sau de orice altă factură –, constituiți un juriu de facto, având rolul de a cântări dovezile pe care vi le voi prezenta. Și să nu uităm, desigur, că Dumnezeu este judecătorul suprem al tuturor lucrurilor.

Mi-aș dori ca, pe măsură ce citiți, să lăsați la o parte orice idee preconcepută cu privire la islam, la Mahomed și la Coran. Examinați cuvintele Coranului și acțiunile întemeietorului islamului așa cum sunt ele descrise în sursele coranice. Deschideți ochii asupra secretelor ce se ascund în textul arab al Coranului și asupra adevărului pe care ni-l revelează istoria. Puneți-vă următoarea întrebare: ce semnificație au toate acestea în zilele noastre pentru musulmani și pentru lumea întregă?

S-ar putea ca cititorii creștini să se întrebe de ce nu pun mai mult accent pe faptul că dragostea lui Dumnezeu învinge răul și nedreptatea, sub toate formele lor. Ei bine, fiți siguri că temelia pe care este construită cartea aceasta se sprijină exclusiv pe convingerea mea profundă că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, inclusiv pe musulmani, și pe speranța mea sinceră că dragostea lui Dumnezeu va ieși biruitoare, printr-o revelație a cunoașterii faptice.

Folosesc un ton agresiv, interpretativ, de anchetator nu pentru a ataca pe cineva anume, ci pentru a scoate pe de-a-ntregul la iveală,

a înțelege și a sublinia faptele concrete. Nu-mi doresc să dezlănțui un atac necruțător ce ar putea fi interpretat, în mod eronat, de către unii musulmani drept un afront personal. Marea majoritate a musulmanilor nu sunt oameni răi.

Studiind Coranul, viața lui Mahomed, învățăturile islamului și scrierile anumitor apologeți ai islamului, nu vreau să sugerez nicidecum că toți musulmanii sunt de acord sau că măcar înțeleg problemele ce izvorăsc din însăși esența islamului. Nici nu afirm că orice musulman apără la modul absolut toate acțiunile și învățăturile lui Mahomed. Mai mult decât atât, știu cu certitudine că mulți musulmani nu citesc Coranul sau îl citesc doar în arabă, deși nu înțeleg limba. Din păcate, mulți dintre episcopii islamului fie au ascuns, fie au distorsionat mare parte din ceea ce constituie esența și fundamentul acestei religii. Adevărul este că, după aflarea tuturor datelor de care dispunem, cititorii musulmani sinceri cu ei înșiși și iubitori de pace vor fi nevoiți, fără îndoială, să-și reexamineze propria credință. Este o realitate care ne dă fiori; totuși, dacă vrem să cunoaștem pacea, trebuie ca acum, în epoca post-11 septembrie, să privim drept în față această realitate.

Cu aceste gânduri în minte, haideți să deschidem larg ochii și să începem să cercetăm secretele Coranului.

Note

1. În trecut, Noua Guinee Olandeză (n.tr.).
2. „Islam today”, *PBS*. <http://www.pbs.org/empires/islam/faithtoday.html> (accesat în 9 august 2002).

O carte a păcii?

Începând cu 11 septembrie 2001, Coranul (ortografiat uneori și Koran sau Qur'an) s-a vândut ca pâinea caldă, nu doar în lumea arabă, ci și în națiunile occidentale. De ce oare cititorii occidentali dovedesc, dintr-odată, un asemenea interes pentru cartea ce reprezintă actul constitutiv al religiei numite islam? Unii musulmani (adepti ai islamului) speră că această creștere fulminantă a vânzărilor în țările occidentale va avea drept urmare convertirea tot mai multor persoane la religia lor. În realitate, mulți dintre occidentalii care cumpără Coranul sunt, pur și simplu, tulburați de întrebări ce nu le dau pace: Oare ce anume din cuprinsul acestei cărți numite Coran îi determină pe membrii al-Qaeda și pe alți revoluționari musulmani cu arma în mână să considere că ea autorizează terorismul? Radicalismul lor este susținut – într-un fel sau altul – de Coran sau dimpotrivă Coranul nu este decât o carte a păcii, așa cum susțin în gura mare unii musulmani?

În general, comentatorii din mass-media occidentală îi ignoră pe teroriștii islamiști, etichetându-i drept fanatici care citează pe un ton poznaș din Coran doar pentru a conferi legitimitate obiectivelor lor politice antiamericane și antiisraeliene. La scurtă vreme după atacurile teroriste asupra New-Yorkului și Washington DCului,

președintele George W. Bush a declarat că Osama bin Laden și cohortele sale au „deturnat” o mare religie, urmărind să o folosească pentru obiectivele lor personale, bolnăvicioase.¹

În același timp, însă, alți reporteri din mass-media ne-au informat că unii membri ai rețelei al-Qaeda conduse de bin Laden nu

**Președintele
Bush a declarat că
Osama bin Laden
și cohortele sale au
„deturnat” o mare
religie.**

doar că *citesc* Coranul, dar chiar învață pe de rost fragmente întregi din carte! Unii, cum este cazul lui John Walker Lindh, un cetățean american antrenat de al-Qaeda, au ajuns să memoreze toate cele 6151 de versete! N-ar fi oare posibil ca tocmai această cunoaștere aprofundată a Coranului să contribuie la acel ceva care îi determină să poarte

războaie? Dacă teroriștii al-Qaeda exploatează Coranul doar ca pe o fațadă religioasă pentru a-și îndeplini țelurile preponderent politice, neîndoios că memorarea câtorva versete-cheie le-ar fi mai mult decât suficientă.

Aceleași surse jurnalistice ne relatează din vreme în vreme că ambasadele occidentale din țările musulmane publică adesea buletine informative prin care ne-musulmanii sunt avertizați să nu cumva să iasă la cumpărături sau să viziteze obiectivele turistice *vineri*. Nu pentru că magazinele musulmanilor ar fi închise în ziua respectivă. Nici pentru că islamul ar avea reguli stricte împotriva hoinărelii în ziua de odihnă. *Islamul nu are o zi de odihnă*. Atunci care să fie motivul? Vineri este ziua când musulmanii se adună în moschei (în primele ore ale dimineții sau, în zona tropicală, la vremea siestei) pentru a se ruga și a asculta predici din Coran. Ambasadele occidentale știu că, uneori, musulmanii ce ies din incinta moscheilor – ațâțați de vreo predică excesiv de acidă din Coran – îi atacă fizic pe occidentali. Dacă într-adevăr Coranul îi învață pe musulmani să coexiste *in mod pașnic* cu ne-musulmanii – și multe voci ne asigură că așa stau lucrurile –, atunci ar trebui ca vineri să fie *cea mai sigură*

zi din săptămână pentru un ne-musulman care întâlnește un grup de musulmani pe o stradă din Islamabad, Karachi sau Jakarta.

Doar antioccidentali și antiisraelieni? Sau și anticreștini?

În timp ce atacurile asupra Americii sau atentatele sinucigașe cu bombă din Israel au parte de reportaje ample și detaliate, celelalte dovezi ale furiei islamice radicale își fac doar rareori loc pe ecranele televizoarelor noastre. Doar în mod excepțional – și niciodată cu comentariile de rigoare – vedem cum recruții al-Qaeda dau buzna, cu mitralierele AK-47 în poziție de tragere, într-o încăpere mare, unde pe unul dintre pereți stă expusă o *cruce*. Evident, recruții se antrenează pentru a-i ucide pe creștinii ce iau parte la închinare.

Să fie oare acesta un simbol al urii pe care ei le-o poartă creștinilor *americani*, fără a avea nimic de-a face cu creștinii de alte naționalități? Mă tem că nu! Pe 29 octombrie 2001, radicali musulmani înarmați au năvălit într-o biserică din Bahawalpur, Pakistan, în timpul unui serviciu religios și au ucis cu sânge rece 16 creștini pakistanezi – nu americani! Guvernul musulman al Sudanului comite un adevărat genocid asupra creștinilor nubieni din sudul țării. De asemenea, primim rapoarte oficiale din Insulele Moluca, din estul Indoneziei, care ne informează că Laskar Jihad – înrudit, pe linie filosofică, cu cultul terorist al-Qaeda, întemeiat de Osama bin Laden – face uz de forța armată pentru a constrânge sute de catolici indonezieni să aleagă între convertirea la islam și moarte.

Ce au fost siliți să facă creștinii indonezieni înspăimântați ca să dovedească convertirea la islam? Să se lase circumciși – atât bărbații, cât și femeile! Drept instrumente s-au folosit foarfece nesterilizate. Moartea rămânea singura opțiune pentru cei care refuzau procedeul. Dar nu exista, oare, și varianta de a simula convertirea la islam, cu prețul unei mutilări dureroase și umilitoare, după care să se întoarcă la catolicism? Ba sigur că da, însă amenințarea cu moartea rămânea valabilă!

Legea islamică Sharia – aplicată cu rigurozitate de Laskar Jihad – îl prinde pe om într-un adevărat cerc vicios. Cei care revin la religia

lor inițială sunt etichetați drept apostatați, iar pedeapsa pentru apostazie, potrivit legii Sharia, este moartea.

În multe zone din lumea musulmană, astfel de dovezi de violență antiamericană, antiisraeliană și anticreștină cunosc o creștere exponențială. Pur și simplu, nu avem de ales. Trebuie să încetăm a mai eluda întrebarea pe care preferăm să nu ne-o punem. Având în vedere că, practic, toți cei care săvârșesc asemenea acte de violență își susțin loialitatea față de Coranul lui Mahomed și consideră această carte sursa lor de inspirație, nu credeți că s-ar putea totuși ca *o parte* din Coran să fi fost realmente scrisă pentru a incita la violență? Și că aceste scrieri ar putea fi interpretate, în cheie modernă, și ca un apel la a deturna avioane ce transportă sute de pasageri, intrând cu ele în clădiri în care se află mii de oameni?

Dacă prezumția aceasta *nu* este întemeiată, atunci noi, ne-musulmanii, nu trebuie să ne limităm la a trimite trupe în regiuni precum Afghanistan. Ci trebuie să-i ajutăm pe musulmanii moderați – care vorbesc în termeni elogioși despre Coran, socotindu-l drept o carte ce îndeamnă la pace – în misiunea lor de a-i convinge pe musulmanii radicali să înceteze a mai conferi sensuri greșite, damnabile, acestei cărți aducătoare de pace!

Dar dacă, dimpotrivă, Coranul pledează *într-adevăr* pentru pace, însă doar în termenii stabiliți și impuși de islam? Dar dacă, în cazul în care condițiile impuse de el nu sunt respectate, Coranul incită la *război* împotriva tuturor ne-musulmanilor? Dacă așa stau lucrurile, atunci afirmațiile apologetilor musulmani așa-zis „moderați” din discursurile lor despre pacea din Coran – afirmații pe care noi le credem cu naivitate – au cu totul alt sens decât cel pe care li-l conferim noi! Ceea ce ei numesc „pace” nu este altceva decât un morcov ce atârână de un băț în fața măgărușului. Iar comunitățile ne-musulmane sunt acel măgăruș de la care se așteaptă să-și continue drumul anevoios după morcovul „păcii” ce se îndepărtează mereu.

În peisajul acesta, apologetii moderați ai islamului dinăuntrul granițelor noastre și teroriștii musulmani ce lovesc din afară ni se înfățișează – poate fără să-și dea seama – ca agenți sub acoperire, ce conlucrează într-o stratagemă de genul „polițistul bun/polițistul rău”.

Într-un asemenea scenariu, islamul este o forță ostilă ce caută să câștige supremația și să prindă civilizația occidentală între fălcile unei imense menghine islamice. Suntem considerați infractori ce trebuie striviți până când vom mărturisii „adevărul” islamului.

În toate mediile se recunoaște fără echivoc faptul că scopurile teroristilor musulmani de tipul al-Qaeda urmăresc două direcții: din punct de vedere politic, ei sunt anti-americani și anti-israelieni. Trebuie însă să devenim conștienți de un lucru, și anume că scopurile lor sunt mult mai cuprinzătoare decât atât. Găsim nenumărate dovezi cum că aceste scopuri sunt la fel de înverșunat anticreștine. Și dacă ne gândim că creștinismul este mai mare decât iudaismul și, da, mai mare chiar și decât America, înțelegem că el reprezintă, categoric, ținta majoră, centrul de interes în planurile pe termen lung ale islamului radical.

Și lucrurile nu se opresc aici! Islamismul radical pretinde că Coranul îl autorizează să se împotrivescă nu doar evreilor și creștinilor, ci și oricărei alte persoane care nu îl acceptă pe Mahomed ca profet, care nu recunoaște inspirația divină a Coranului,

islamul ca religie supremă și Jihadul, ca îndatorire sacră a fiecărui musulman. Prin urmare, hindușii, budiștii, taoiștii, adepții New Age, ateii, agnosticii, materialiștii, umaniștii seculari și chiar și musulmanii realmente moderați – cu toții sunt puși în aceeași oală, incluși fiind în mulțimea pe care islamul radical are permisiunea s-o ucidă. Greu de crezut că lumea de azi ar putea cunoaște o mai mare sursă de neliniște și îngrijorare!

Dacă opiniile despre Coran ale islamiștilor radicali sunt corecte, atunci mereu vor exista musulmani gata să dea curs chemării la violență pe care le-o adresează Coranul. În fiecare țară, omul de rând trebuie informat mai temeinic decât ar cere-o simpla preocupare

**Dacă opiniile
despre Coran
ale islamiștilor
radicali sunt
corecte, atunci
mereu vor exista
musulmani gata să
dea curs chemării
la violență pe care
le-o adresează
Coranul.**

pentru controlul și limitarea daunelor sau celeritatea politică. Unele voci par interesate doar să ajute islamul să iasă cu fața curată în urma tragediilor petrecute pe 11 septembrie 2001. Oare nu este cu mult mai important să evităm, în viitor, pierderea altor vieți omenești?

Cercetarea Coranului

Următoarele câteva capitole – ce se raportează la opt traduceri diferite ale Coranului, cartea islamului – analizează ceea ce toți musulmanii consideră a fi *cuvintele* pe care, la îndemnul lui Dumnezeu, îngerul Gabriel le-a dictat, în limba arabă, prin Mahomed – întemeietorul arab al islamului – diverșilor scribi la începutul anilor 600.

**Dacă Mahomed
s-ar întoarce
astăzi, ar avea,
oare, cuvinte de
laudă la adresa lui
Osama bin Laden
și a al-Qaeda,
sau dimpotrivă,
ar lua partea
musulmanilor
moderați?**

Capitolele de final ale cărții urmăresc modul cum învățăturile Coranului au influențat relațiile dintre musulmani și ne-musulmani pe parcursul celor 1 300–1 400 de ani scurși de când, în deșerturile Arabiei, diferitele versiuni orale ale Coranului au fost corelate spre a forma o carte unitară.

Oare Mahomed (ortografiat uneori Muhammad, Muhammed sau Mohamed) a intenționat, într-adevăr, să inspire pacea și bunăvoința între oameni, așa cum le învățăm din Noul Testament sau tocmai contrariul? Ce ne dezvăluie Coranul însuși și influența lui în istorie?

Nu cumva musulmanii radicali precum Osama bin Laden iau în serios anumite părți din Coran, pe care majoritatea musulmanilor le *ignoră* pur și simplu sau nu le înțeleg? Dacă Mahomed s-ar întoarce astăzi, ar avea, oare, cuvinte de laudă la adresa lui Osama bin Laden și a al-Qaeda sau, dimpotrivă, ar lua partea musulmanilor moderați?

Simplul fapt că mai mult de un miliard de musulmani respectă Coranul, considerându-l de inspirație divină, face ca această carte să capete o importanță extremă. Prin prisma potențialului de a